

РЕШЕНИЕ

№ 8397

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7534** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/. Делото е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], вх.Г, ет.1, ап.6. срещу Ревизионен акт № РР-22221018004249-091-001/29.01.2019г., издаден от Фиданка С. Й. на длъжност началник сектор, възложил ревизията и М. Ф., главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, в частта му, потвърдена с Решение № 649/12.04.2019г. на директора на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика при Централно управление на Националната агенция по приходите, а именно: в частта за установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди м.11.2015г., м. 04.2017г., ведно със съответните лихви, които задължения произтичат от отказано право на данъчен кредит на основание чл.70, ал.1, т.4 от ЗДДС във връзка с осъществено вътреобщностно придобиване на леки автомобили от Германия.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на РА, като се твърди, че използването на автомобилите, закупени от дружеството можело да се извърши както в периода на покупката, така и в следващи периоди, което следвало от изричната законова уредба така и от самия характер на ДДС, в който смисъл се позовава на константна съдебна практика по отменения закон – Решение № 11728/23.12.2005г. по адм.д. 3130/2005г., същото приемала и практиката на СЕС, но не сочи конкретно решение. Нямало пречка закупеният автомобил да се използва в бъдеще за

извършване на облагаеми доставки по смисъла на чл.70, ал.2, т.1 ЗДДС, а корекцията не се извършвала чрез непризнаване на правото на приспадане на данъка в периода на покупката. Дружеството не било длъжно да използва автомобила нито в периода на покупката, нито в периода на ревизията – като законово изискване, а възприето от органите по приходите не намирало основание в закона. Счита дори в противоречие със закона, че дружеството следвало да използва автомобила в периода на покупката му.

Ответникът чрез процесуален представител юрк. З. оспорва жалбата като претендира неоснователността ѝ, поддържа съображенията в решението на ответника, иска от съда да присъди юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата преценка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

При преценката за допустимостта на оспорването съдът съобрази, че решението на директора на ДОДОП е връчено на дата 22.04.2019г., а жалбата до съда е от дата 22.04.2019г., с оглед на което е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, а предвид обхвата на оспорването, жалбата е допустима и по чл.156, ал.2 ДОПК.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията за съдържание и форма и процесуалните правила, съдът приема следното:

Процесното ревизионно производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018004249-020-001/ 20.07.2018 г., изменена със ЗВР от 22.10.2018 г. и 19.11.2018 г., всички издадени от Б. Н. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“, в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., на който са възложени функциите на орган по възлагане на ревизии по чл.112 ДОПК със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

Със ЗВР от 21.11.2018г. обхватът на ревизията на [фирма], първоначално за задълженията по ЗДДС от 01.08.2016 г. до 31.03.2018 г., е разширен за периодите от 01.11.2015 г. до 31.07.2016 г. и от 01.04.2018 г. до 31.10.2018 г. в които попадат и периодите, за които с процесния РА са определени допълнителни задължения за ДДС – за м.11. 2015г. и . 01.2016г.

За установеното при ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018004249-092-001/04.01.2019г. от органите по приходите, посочени в ЗВР - М. Ф. - ръководител на ревизията и Л. С.. Срещу РД не е подадено възражение по реда на чл.117, ал.5 ДОПК от жалбоподателя. Въз основа на уведомление за съставения РД и след срока за възражение, е издаден и оспорения по делото РА №Р-22221018004249-091-001/29.01.2019 г., от Фиданка С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - като орган, възложил ревизията във връзка с със Заповед №РД-01-2257/07.12.2018 г. на директора на ТД на НАП С. и М. Т. Ф., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. С цитираната заповед - на л. 25 от делото, на фиданка Й. са възложени правомощията по чл.113, ал.3 ДОПК и чл.119, ал.2 ДОПК по неприключени ревизионни производства, сред които на дружеството-жалбоподател, посочено на л.

3 от заповедта.

С РА са възприети предложенията за установяване на задължения, направени с РД, като констатациите на доклада са потвърдени изцяло.

В хода на процесното ревизионно производство са събрани доказателства по предвидените в ДОПК способности. Така в хода на производството на дружество са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ - общо две искания от 29.01.2019 г. и 23.11.2018 г., по които са представени справки и декларации. От органите по приходите е извършено посещение на декларирания от жалбоподателя адрес за кореспонденция, при което е извършен преглед на търговската и счетоводна документация на дружеството, а резултатът от извършената проверка е документиран с Протокол №1373727/31.10.2018 г.

Предвид конкретните обстоятелства по делото - датата на образуване на ревизионното производство, съпадаща с дата на първата ЗВР и ревизираните периоди, то към тази дата не са изтекли сроковете по чл.109, ал.1 ДОПК и процесният РА е издаден в рамките на допустимо ревизионно производство.

РА, РД и ЗВР са издадени като електронни документи, подписани с квалифициран електронен подпис, за което са представени доказателства –разпечатки на хартиен носител за проверка на електронните подписи – л.48-50, въз основа на които и останалите доказателства по делото съдът приема, че тези актове са издадени от компетентни органи. При издаването на същите актове е спазена и изискващата се писмена форма и съдържание, предвидени съответно за ЗВР по чл.113, ал.2 ДОПК, за РД по чл.117, ал.2 ДОПК и за РА – по чл.120, ал.2 ДОПК, в това число, в мотивите на РА е посочено, че се потвърждават мотивите на РД и съставляват неразделна част от РА.

По спазването на сроковете по чл.114 ДОПК, съдът намира, че не са допуснати нарушения, доколкото първоначално е определен срок на ревизията на три месеца от връчването на първата ЗВР (л. 39 от делото), впоследствие продължен до 20.12.2018г.(л. 30 - 38 от делото).

В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя са представени писмени доказателства в негова защита, актовете на органите по приходите - ЗВР, РД и РА, както и искания за представяне на доказателства са му връчвани по електронен път. Тези актове са издавани като електронни документи, за което са представени доказателства по делото - за подписването им с квалифициран електронен подпис, равностоен на саморъчен подпис и установяващ авторството на подписалите съответните актове органи по приходите. По този въпрос няма оспорване с жалбата както и по доказателствата, въз основа на които са установени допълнителни задължения с РА в оспорената част.

При така изложеното, съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган, доказателствата са събрани по допустими от ДОПК способности, не са нарушени права на жалбоподателя, доколкото същият се е възползвал от правата си да участва в ревизионното производство като представя доказателства, подава възражения и жалби.

По материалната законосъобразност на РА съдът приема следното:

С РА допълнително са установени задължения по ЗДДС в размер на 19 835,69 лв. за периодите м. 11.2015 г., и м. 04.2017 г., като на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 13 565,64 лв. за м.11.2015г. и в размер на 7 197,45лв. за м. 04.2017г., и съответните лихви - 4296,47лв. за м.11.2015г. и 1249,66лв. за м. 04.2017г., по издадените за осъществените В. протоколи по чл.117 от ЗДДС №8/05.11.2015г. и №12/15.02.2017г. установените задължения с РА за м. 01.2016г. не произтичат от отказано право на приспадане на данъка за В. на леките автомобили ни на посоченото основание, а са във връзка със започнала процедура за по приспадане на ДДС от м.11 .2015г. и не са предмет на правен спор по делото.

Задълженията са установени на основание отказано по чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит по протоколи по чл. 117 от ЗДДС, издадени във връзка с осъществени от дружеството вътреобщностни придобивания (В.) на леки автомобили от Германия. Конкретно през м. 11.2015 г. и м. 04.2017г. „А.“ О. е декларирало В., по смисъла на чл. 13 от ЗДДС на два автомобила марка „BMW“, модел „520D“ и марка „А.“, модел „А3“, закупени от А. М. с V. и F. CAR T. с VIN DE[EИК], за които ревизираното лице разполага със съответните инвойс-фактури.

От страна на дружеството е изпълнено задължението за начисляване на данъка по реда на чл. 86 от ЗДДС, като е издало данъчен документ - протокол по чл. 117 от ЗДДС, в който е посочило данъка на отделен ред и го е включило в отчетните регистри и справката-декларация по ЗДДС при определяне на резултата за съответните данъчни периоди.

Съгласно свидетелства за регистрация на автомобилите, част I, същите са регистрирани като „леки автомобили“ от категория M1, с брой на места 4+1. Установено е в хода на ревизията, че дружеството-жалбоподател е имало за основен предмет на стопанска дейност през ревизираните периоди е осъществяването на услуги в сферата на строителството и архитектурата. Дружеството не е заявило стопанска дейност, извън тази в областта на строителството, а автомобилите са заведени като активи по дебита на счетоводна сметка 207 „Транспортни средства“, а не като стоки по счетоводна сметка 304, поради което липсвали доказателства, че МПС са използвани за дейности посочени в чл. 70, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗДДС.

При така установените обстоятелства, от органите по приходите в РД, РА и в решението на ответника е прието, че по отношение на придобитите автомобили са налице ограниченията по чл. 70, ал. 1 от ЗДДС, като на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС не следва да бъде признато право на приспадане на данъчен кредит по протоколи по 117 от ЗДДС №8/05.11.2015 г. и №12/15.02.2017 г. общо в размер на 20 763,09 лв., извършена е корекция на резултата за съответните данъчни периоди и са установени посочените по-горе задължения.

В жалбата пред директора на ДОДОП, ответник по делото, от страна на дружеството са въведени твърдения, че автомобилите са използвани във връзка с дейността на дружеството, както и, че същите можело да бъдат използвани за транспортни цели за в бъдеще. За да приеме жалбата за неоснователна, ответникът в решението си, и което се поддържа чрез юрк. З. пред съда, е приел, че независимо от изпълнението на чл. 69, ал.1 ЗДДС, в случая, предвид, че закупените от жалбоподателя са леки автомобили по смисъла на пар.1, т. 18 от ДР на ЗДДС, както и с оглед на факта, че не се използват за осъществяване на изброени в чл.70, ал.2 ЗДДС, то законосъобразно органите по

приходите не са признали правото на приспадане на данъка общо в размер на 20 763,09лв. за придобитите МПС. Освен това ответникът изрично е посочил в решението си, че са недоказани твърденията на дружеството, че автомобилите са използвани и в дейността на дружеството, доколкото не са представени доказателства за използване, съответно за осчетоводяване на разходи за покупка на гориво или други консумативи, не били ангажирани и доказателства за завеждането им в сметка 304 "стоки", т.е като подлежащи на продажба движими вещи.

По така приетото от органите по приходите във връзка с използването на автомобилите, не са изложени конкретни твърдения и ангажирани доказателства за отразяване на разходи по използването на автомобилите.

От изложеното в жалбата следва, че съдът е сезиран с правен спор, като на основание чл.70, ал.2, т.1 ЗДДС се твърди, че при установените факти в хода на ревизионното производство, в полза на дружеството е възникнало право на приспадане на данъчен кредит за закупени от него автомобили. По делото няма спор по фактите за придобиването на автомобилите въз основа на В. от жалбоподателя, по изпълнението на формалните изисквания от негова страна за документирането на В., както и по отношение на приетото от органите по приходите за данните за вида на автомобилите и счетоводното им отразяване, както и, че за същите не са отразени разходи във връзка с използването им по предназначение.

Понятието „лек автомобил“ за целите на ДДС е дефинирано в §1, т. 18 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗДДС /изм. ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г./, според който „лек автомобил“ е автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5, на която дефиницията съответстват процесните автомобили.

Съгласно чл. 70, ал.1,т.4 ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74 от ЗДДС, когато е придобит или внесен мотоциклет или лек автомобил .

В чл. 70, ал.2 ЗДДС са предвидени хипотезите, в които не са приложими нормите на чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС, като конкретно за процесните леки автомобили са относими следните:

-мотоциклетите и леките автомобили се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, включително при последващата им продажба - чл.70, ал.2, т.1 ЗДДС;

-мотоциклетите и леките автомобили са предназначени единствено за препродажба - чл.70, ал.2, т.2 ЗДДС;

-както и когато превозните средства по чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС се използват и за дейности, различни от посочените по - горе, в случаите, когато една или повече от изброените в чл. 70, ал. 2, т. 1 - 4 от ЗДДС дейности са основна дейност за лицето; (чл.70, ал.2, т.5 ЗДДС.

Понятието за „основна дейност“ по чл. 70, ал.2, т.5 ЗДДС е дефинирано легално в §1, т.18а от ДР на ЗДДС - дейността на регистрираното лице, когато общата стойност на извършените от лицето доставки по една или повече от изброените в чл. 70, ал.2, т.1-4 дейности представлява повече от 50 на сто от общата стойност на всички изпълнени от лицето доставки през последните 12 месеца преди

текущия месец, независимо дали са изтекли 12 месеца от регистрацията по този закон. В случая не е налице нито една от предвидените хипотези по чл.70, ал.2 ЗДДС за дерогация на чл. 70, ал.1 т.4 от същия закон, предвид, че основната дейност на жалбоподателя е само в областта на строителството, недоказано е твърдението за фактическо използване на автомобилите.

На основание всичко изложено, не са налице основания за признаване на правото на приспадане на данъка за закупуването на процесните леки автомобили, поради което правилно с РА в оспорената част е отказано правото на приспадане на данъка за тях по издадените за осъществяване В. протоколи по чл. 117 от ЗДДС №8/05.11.2015 г. и №12/15.02.2017 г., конкретно по данъчни периоди:

за м.11. 2015г. е отказано правото на данъчен кредит в размер на 13 565,64лв. на основание чл. 70, ал.1, т. 4 ЗДДС , като вследствие на това е коригиран резултата за този период и установен ДДС за внасяне 13 540,25 лв. и лихви в размер на 4296,47лв.

за м. 04.2017г. в размер на 7 197,45лв. на основание чл. 70, ал.1, т. 4 ЗДДС, като резултатът за този данъчен период е коригиран на ДДС за внасяне в размер на 7 197,45 лв. и лихва в размер на 1249,66лв.

Жалбата е неоснователна изцяло и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на делото и своевременно направено искане, съдът следва да присъди разноски на ответника на основание чл.161, а.1 изр.трето ДОПК и според материалния интерес - вр. чл.8,ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в размер на 1318лв., предвид материалния интерес - непризнато право на данъчен кредит и за лихвите към датата на РА, посочени по-горе.

На основание изложеното и чл.160, ал.1 вр. чл.161, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], вх.Г, ет.1, ап.6. срещу Ревизионен акт № РР-22221018004249-091-001/29.01.2019г., издаден от Фиданка С. Й. на длъжност началник сектор, възложил ревизията и М. Ф., главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, в частта му, за данъчни периоди както следва:

- за м.11. 2015г., за отказано правото на данъчен кредит в размер на 13 565,64 лв. на основание чл. 70, ал.1, т.4 ЗДДС и вследствие на това е коригиран декларирания резултат за този период и установен ДДС за внасяне в размер на 13 540,25 лв. и лихви в размер на 4296,47лв.

- за м. 04.2017г. за отказано право на данъчен кредит в размер на 7 197,45лв. на основание чл.70, ал.1, т. 4 ЗДДС, като резултатът е коригиран на ДДС за внасяне в размер на 7 197,45 лв. и лихва в размер на 1249,66лв.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], вх.Г, ет.1, ап.6. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Националната агенция за приходите, Централно управление С. чрез Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", сумата от 1318 (хиляда триста и

осемнадесет) лева за разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: